

VREDNOST IZKUSENJ

Mnogo smo že brali o tem, kolik je pomen našega zamejskega tiska. Med evropskimi emigracijami smo med najbolj delovnimi in plodovitimi. Teh priznanj nismo iskali in se nanje ne mislimo naslanjati. Že pogled okoli nas nam pove, da je najbrž res tako. Mimo našega delovanja ne morejo oni v domovini, dasi so nas dolgo zamolčevali. Če je v tisku doma kje kaj več svobode ali upoštevanja za drznejšo misel, potem je v tem tudi delež prisotnosti slovenske knjige, revije in časopisa v zamejstvu.

Pred nekaj tedni smo sprožili akcijo za zvišanje števila naročnikov. Učinkov teh naporov v celoti še ne poznamo, vendar moremo nazivati nekaj ugotovitev.

Dejstvo je, da bi se položaj naše ustanove in založbe v veliki meri utrdil, ako bi mogli zvišati število naročnikov vsaj za nekaj desetina (isto velja najbrž tudi pri drugih založbah). Res je: nas se drži oznaka, da smo "segli" previsoko in da bi nam bilo mnogo lažje, ako bi ostali "ljudska založba"! "Izdajajte knjige, ki bodo reševale založbo — to bodi vaša naloga!" nam je pisal prijatelj. Ne vemo, kaj je s tem pravzaprav mislil. Imamo več založb, hvala Bogu, z različnimi programi. Kaj bo tedaj, ako se vse založbe "ponižajo" in skrbe samo za tiske, ki morejo zajeti maso, široki krog bralcev, češ da živi tiskana beseda samo od "množice". Verjetno bi se razvila, če se to zgodi, tekma med založbami v smeri iskanja trga; trg bi lezel nižje in nižje, na pravo stopnjo "ponižanja". Založbe bi najbrž nekaj časa dobro uspevale, nazadnje pa bi storile žalosten konec, ker bi trg v njegovi "ponižnosti" nazadnje sploh več ne bilo. In ali s takim naziranjem ne ponižujemo samo založb, ampak tudi tiste, ki od založb res nekaj pričakujejo? In kje je meja med "ljudsko" in ono "drugo" literaturo? Ali ne more biti ljudska knjiga tudi kvalitetna? Ali se ne motijo tisti, ki mislijo, da "moderno" pisane knjige naši ljudje ne morejo razumeti? Prav v zadnjem času se je pokazalo, da to ne drži.

Podati se na pot, ki vodi navzdol? To bi bil začetek velikega gorja ne samo za usodo našega tiska, ampak za ves naš obstoj. In pot navzdol se začne, kadar zavestno storimo korak, ki je prvi! Plaz se je sprožil! Za tem sledi drvenje v prepad in vsa naša hoja bo potem samo še stopicanje.

Dasi črnogledost ni zdravilo, se vendar moramo strezniti in zgroziti ob misli, da je med našo emigracijo izredno veliko intelektualcev — duhovnih in laičnih. Saj smo idejna emigracija. V vrste starejših se že vključujejo mlajši, ki končujejo študije na raznih univerzah po svetu. Pregledali smo bežno njih vrste in število in nas je ugotovitev osupnila: ako bi bil vsaj določen del te inteligence trdno navezan in naročen na naše knjige, znanstvene publikacije ali časopise, bi že mogli reči, da smo na trdnih tleh. Res je: intelektualci so materialno najbolj prizadeti. Toda če gospodarsko šibke odštejemo, (dasi ti pogosto največ delajo in žrtvujejo,) še vedno najdemo zadostno število takih, (Nadaljevanje na drugi strani)

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA

Deseti kulturni večer

Prireditel filozofskega odseka

V soboto dne 6. septembra ob 19 uri
v dvorani Bullrich, Sarandí 41, Capital

Predava dr. Pavle Krajnik

SVOBODA V KOMUNIZMU

Posebni vabil ni.

"Nekateri mislijo samo na bodočnost. Čez toliko in toliko let bo naša slovenska skupnost gotovo izumrla. Čemu ji podaljšati življenje? Ali ni bolje, da se čimprej utopi v tujem morju? Ta ugovor proti delu za našo družbo je zelo napačen. Pri duhovnem življenju gre v prvi vrsti za sedanjost. Ta je naša. Preteklost je minila. Pustila nam je dobre in slabe strani. Iz njih se moramo učiti, kaj naj storimo in česa ne. Bodočnost ni odvisna samo od nas. Na njo skušamo pač vplivati, toda poleg nas so še mnogi drugi činitelji, nekateri so znani, drugi ne. Vsi bodo krojili našo bodočnost. Res, naša je samo sedanjost. To oblikujemo v danih razmerah mi sami. Ne čakajmo s prekrežanimi rokami, kaj bo. Delajmo. Pa bo prišel konec? Ali tisti, ki gre zjutraj na delo, ne ve, da bo nekoč umrl, morda še danes? Ali bo zato delo opustil? Kdor gre onoldne jest, ve, da bo zvečer zovet lačen. Ali bo zato govoril, saj se ne sulača jesti, zaleže le za par ur?"

Gre za to, kako živimo to uro, danes, to leto. Reševati moramo sebe in svoje ljudi sedaj, v teh razmerah, v katerih smo...

Sicer pa, kdo pravi, da naša družba mora propasti v desetih letih?..."

Dr. Alojzij Odar:
"VEČNOST IN ČAS"

Deseti kulturni večer
Sobota 6. septembra ob 19 uri
v salonu Bullrich, Sarandí 41, Cap.
Predava dr. Pavle Krajnik
SVOBODA V KOMUNIZMU

Sobota 27. septembra 1958
točno ob 18. uri v dvorani na
Charcas 1150, Capital

KONCERT
FRANCE GOLOB

V TISKU:
ZGODOVINSKI ZBORNİK
Urejuje
Marijan Marolt

Napovedujemo
izredno izdanje
SV. AVGUŠTIN:
ENCHIRIDION
Prevedel
Fran Ksaver Lukman

ki gospodarskih razmer ne bi mogli navajati kot opravičilo. Ko smo začenjali z akcijo za nabiranje novih naročnikov, smo upali, da jih bomo zdramili, pritegnili, rešili...

Rešili? Da —

Dokler imamo zavest, da smo na pravi poti in da je možna pot navzgor in naprej in da so mnogi, ki se zavedajo važnosti te poti, je še možna rešitev. Za vse! Tudi za tiste, ki jih mogoče naši pozivi ne dosežejo in ne ganejo. Ali se varamo? Klic vesti bodo zatajili — na žalost je to možno. Ali pa bodo mogli prezreti znamenja časa?

naši večeri

JUDOVSKA DRŽAVA — PREROKOVANA?

Deveti kulturni večer je bil 16. avgusta. Predaval je dr. Branko Rozman o temi: Judovska država - prerokovana? Točno pred desetimi leti je bila v Palestini obnovljena judovska država in predavatelj je iz razlag sv. pisma in drugih virov orisal obseg vprašanja, kakor si ga moremo zastavljati ravno zaradi besed Kristusa samega in napovedi iz sv. pisma Stare in Nove zaveze.

Svoje misli je predavatelj prenesel na višjo osnovno, za katero prav razlaga sv. pisma nudi pravo razumevanje. Stvarna uresničitev napovedi ni nujno v zvezi s tem, kar se pod obnovitvijo judovske domovine more pričakovati. V okviru Cerkve se uresničuje prav tisto, kar je bilo v napovedih obseženo.

Po predavanju je bila obsežna debata. Sodobni položaj judovstva je bil osvetljen z raznih vidikov. Za lepo podano snov so se navzoči predavatelju oddržili z obilnim aplavzom.

odmevi

"K a t o l i š k i g l a s", goriški tednik, objavlja dne 26. junija kritično poročilo o knjigi Stanke Kocipra "Na božji dlani". Napisala ga je Zora Piščanec. Med drugim pravi:

"...V usodi prejšnjih ljudi skuša pisatelj prikazati žalostno usodo slovenskega naroda v teh najstrašnejših dneh... Kociprov slog je bogat, prekipajoče čustvenih razpoloženj; slikovit v opisovanju poezije Slovenskih gor, kakor jih gleda umirajoči Tuškov Jožek - ponesrečenec v buchenwalckem kamnolomu, kakor jih pričara pred umirajoče Mimikine oči njen mož Peter, ko ji pripoveduje pravljice o vrnitvi. Kociprova ljubezen in navezanost do rodne zemlje je edinstvena, kakršno težko najdemo pri drugih pisateljih. Kociper je izrazito katoliški pisatelj. V poplavi brezbožnih knjig in romanov se njegova dela odlikujejo po pravičnem krščanskem pojmovanju in gledanju na svet in na ljudi..."

"Slovenska država" objavlja v številki IX - 5 poročilo o skupščini Slovenske kulturne akcije, ki ga je napisal P. V. Ob zaključku pravi:

"Slovenski kulturni akciji se stavljajo pri njenem delu mnoge ovire. Premaguje jih s pogumnim idealizmom. Postala je najpomembnejša slovenska kulturna ustanova v zamejstvu, ki skuša družiti vse izobražence v delovno skupnost. Do vseh, pa naj žive še tako oddaljeni in osamljeni, skuša priti s svojim Glasom, jih informirati o kulturnih dogodkih in spodbujati k samostojnemu ustvarjanju. Vse delo opravljajo z mnogimi žrtvami. Najmanjša, res malenkostna postavka med izdatki, so plačani honorarji. Obe uradniški moči opravljata vse nadure brez nagrade, skrbno pripravljena predavanja in razprave, ustvarjene umetnine, uredniško-tehnično delo, vse to je sad žrtev, opravljeno v urah, ki bi morale služiti oddihu in nepotrebnemu počitku. To so pač zado-

obrazi in obzorja

PRELAT F. KS. LUKMAN

Po smrti prelata Aleša Ušeničnika, priznanega filozofa, člana Rimske akademije Sv. Tomaža, ki je umrl 1. 1952., je najhujši udarec za teološko vedo in katoliško življenje v Sloveniji smrt prelata Frana Ksaverja LUKMANA. Do zadnjega delaven je umrl letos 12. junija. Še 30. maja je dokončno pregledal prevod treh Avguštinovih pisem v slovensščino.

Rojen 24. novembra 1880 v Lokah (v okolici Celja) v lavantinski škofiji, je po končani gimnaziji v Mariboru študiral v Rimu kot gojenec Germanika na papeški univerzi Gregorijani. Spomini na rimsko bivanje so mu bili med najljubšimi. Po nekaj letih dela v dušnem pastirstvu je mladi doktor postal profesor moralnega bogoslovja v mariborskem semenišču, kjer je ostal od leta 1908 do 1919. V januarju 1919. ga je poverjenik narodne vlade v Ljubljani, dr. Karel Verstovšek poklical za referenta v verskih zadevah. Leta 1920 je bil imenovan za izrednega, 1921. pa za rednega profesorja historične dogmatike na univerzi v Ljubljani, ki ji je bil rektor 1926/27. Od 1938. je bil dopisni član Slovenske akademije znanosti in umetnosti. Od 1. januarja 1925 je pripadal kot častni kanonik lavantinskemu kapitulju. Sveti oče Pij XII. ga je 1939. imenoval za svojega hišnega prelata.

Že kot profesor v Mariboru je urejeval od 1909 do 1916 znanstveno revijo Voditelj v bogoslovnih vedah. Skupaj z drugimi profesorji teološke fakultete je v Ljubljani ustanovil novo teološko revijo Bogoslovni vestnik, ki je pod njegovim uredništvom (1921-1944) tudi v zamejstvu pridobila ugled resne in prizadevne teološke revije. Kot urednik je bil prvi učitelj mlajšega teološkega rodu in središče teološkega delovanja v Sloveniji. Vedno je bil ljubezno na uslugo svojim profesorskim tovarišem, ki so se radi obračali na njegovo obširno erudicijo in vedro teološko sodbo. Tako je sodeloval pri Uvodu v Novi zakon prof. Snolja in pri Ascectiki dr. Potočnika. S svojimi nasveti je prispeval tudi k prevodu Rimskega misala (1944) in Zakonika cerkvenega prava (1944).

Dejavno se je tudi prizadeval za organizacijo znanstvenega dela med slovenskimi katoličani. Na velikih Katoliških shodih 1913 in 1923 je poročal o položaju znanosti in ugotavljal zadevne naloge katoličanov. Od 1923 je sodeloval Leonovi družbi, osrednji katoliški znanstveni ustanovi, ki ji je od 1. 1923 do 1931 urejeval tudi njeno znanstveno revijo Čas.

Kot najbolj pristojni poznavalec znanstvenih dejavnosti v svoji domovini je

prispeval kritične poglede slovenske znanosti v zborniku "Slovenski Zbornik Slovenije", ki je izšel dvajsetletnici narodne jugoslovanske države.

Najpomembnejše njegovo delo v narodnem merilu je uredništvo talnega Slovenskega biografskega leksikona, pri katerem je sprva sodeloval kot urednik za tebe in nabožne pisatelje, o Veliki glavno uredništvo ne zgodovine Slovencev so koristile njegove razprave o evanجيلnem zanimanju je bil patrolog. Zvezinenz Schweitzer in Theodor Scheffner. Za nostrifikacijo teološkega študija v Avstriji na graški univerzi predložil tezo: Die Heilsbedeutung Christi nach den griechischen Apologeten. Da bi še bolj usposobil sam sebe za staro krščansko literarno zgodovino študiral klasično filologijo v Göttingenu. Pred prvo svetovno vojsko je bil v Bibliische Zeitschrift in v Theologische Quartalschrift. Med njegovimi poznejšimi razpravami sta mnogi pažnje vzbudili obravnavi "Irenej o Marijinem devištvu" (1930), ki jo je napisal v času polemik o poslednjem spomin krstnega obreda pri svetniku 1934), ki jo je napisal za R. Egger (1934). Njegova zadnja razprava, ki jo je objavil v SAZU 1956, obravnava problem: "Kdaj je Avguštin napisal svoj Enchiridion?" in s tehtnimi argumenti se odloči za konec leta 424.

Njegovo literarno delo pa je zbirka "Cerkvenih očetov izbrana dela", ki je izšla osem zvezkov, ki jih je vse sam prevedel z izjemo Avguštinovega De Sacerdotio; toda vsem pa je napisal uvode in opombe. V Traktatu (leta 1943), Apostolski pismo (1939, 1941), Avguštinovi govori (1943), prvi zvezek se je v tiskarni nahajal izbor Krizostomovih homilij k Mateju, ki pa je bil v papirnem mlinu. Vendar je v razmerah prelata Lukman nadaljeval je še obe apologetiki Diogenetu, Tertulianu, Apologeticum De Praescriptione et Razpravah sv. Avguštinova o milosti, njegova izbrana pisma, govore in kateheze o Trojici, Gregorija Velikega pisane in homilije sv.

najpomembnejše delo pa je zbirka "Cerkvenih očetov izbrana dela", ki je izšla osem zvezkov, ki jih je vse sam prevedel z izjemo Avguštinovega De Sacerdotio; toda vsem pa je napisal uvode in opombe. V Traktatu (leta 1943), Apostolski pismo (1939, 1941), Avguštinovi govori (1943), prvi zvezek se je v tiskarni nahajal izbor Krizostomovih homilij k Mateju, ki pa je bil v papirnem mlinu. Vendar je v razmerah prelata Lukman nadaljeval je še obe apologetiki Diogenetu, Tertulianu, Apologeticum De Praescriptione et Razpravah sv. Avguštinova o milosti, njegova izbrana pisma, govore in kateheze o Trojici, Gregorija Velikega pisane in homilije sv.

izbrane spise sv. Gregorija iz Nisse. Pred smrtjo mu je bilo v veliko veselje, ko je izvedel, da bo letos jeseni izšel v tisku njegov prevod Avguštinovega Enchiridiona in poslovenjenje cerkvenih himen, Neposredni predhodnik teh patrističnih prevodov je vzorno prirejena zbirka 30 avtentičnih tekstov o martirijah "Martyres Christi" (Celje 1934), ki ji je napisal zgodovinski okvir in komentar.

V skrbi za klasično duhovno branje je še preje poslovenil Tomaža Kempčana spise izven Imitacije pod naslovom "Iz duhovne zakladnice Tomaža Kempčana" (Prevalje 1920).

Že na gimnaziji je obiskoval pouk iz harmonije in kontrapunkta na glasbeni šoli mariborske Filharmonije. V Germaniku je skrbel za koralno petje. Njegove skladbe razodevajo solidno zgradbo, liturgičnega duha in toplo čustvo. Zlasti po drugi svetovni vojni je s posebnim ognjem skladal. Svojo ljubezen do Evarhističnega Kristusa in otroško pobožnost do Marije je izražal v obhajilnih spevih za mešani zbor z orglami (zbirke "O sveta večerja", "Tri evharistične") in v marijanskih koralnih napetih. Zadnji njegovi tiskani skladbi sta: "Spomni se, Deviška Mati" in pa "Premila Mati Zveličarjeva". Najbolj se je približal pobožnosti svojega naroda z zbirko "Majnik poje".

Če ne bi bila ta beseda tako izpostavljena krivemu umevku, bi dejali, da je rajni prelat Lukman predstavljal dovršen lik krščanskega humanista. Bolj enoimno povemo, da je iz njegove plemenite in modre osebnosti izžarevala tista humanista christiana, ki jo na svetniški način utelešujeta njemu najljubša očeta: sv. Ciprijan in sv. Avguštin. Oba sta bila tudi izrazita dušna pastirja. Nepozabne so ure, ko je iz njegovih predavanj o teh dveh velikanih stare Cerkve vkljub vsej nevsiljivi umerjenosti in neretoričnosti njegovega podajanja vsakdo moral čutiti, kako sta mu ta svetnika blizu.

Kot onadva je gojil resničnega bratovskega duha do tovarišev v duhovstvu. Znano je, da je večji del honorarjev za patristične prevode v času druge svetovne vojske porabil v pomoč sobratom, ki so jih iz njegove škofije pregnali nacisti. Pravo starokrščansko srčnost je kazal v tegobah, ki mu jih je prizadevala iniuria temporum. Moral je med drugim doživeti ponižanje, da mu sektarski birikratizem ni priznal pokojnine javnega rednega univerzitetnega profesorja in ga hkrati s tovariši teološkimi profesorji izenačil s poučevalci na nižjih razredih srednjih šol.

Ni čudno, da je tudi med agnostičnimi tovariši v profesorskem zboru ljubljanske univerze užival globoko osebno in znanstveno spoštovanje. Fr. Dolinar

sti tehtni razlogi, da vsi Slovenci, ki jim je ljubezen do naroda kaj več kot prazna beseda, moralno in materialno podpró delo S.K.A., da ji ne bo treba s strahom gledati v bodočnost, ampak bo v miru nadaljevala za narod tako pomembno delo."

"Svobodna Slovenija" (št. 33, 14. 8. 1958) objavlja kritično poročilo o knjigi Karla Mauserja "Jerčevi galjoti", izpod peresa —jkc. Med drugim pravi:

"...Mauser je pisatelj Gorenjske in Koroške. V vseh njegovih delih se ti dve pokrajini razprostreta pred nami in pokažeta človeku tiste zemlje z vsemi svojskostmi in slikovitimi značilnostmi. Pri vsej pa je slikar našega predvojnega mirnega življenja na vasi, katerega sliko smo v sebi prinesli preko meje. V podajanju koščka naše domače zemlje je glavni smisel Mauserjevih knjig: oživeti in priklicati vedno znova pred nas lepo podobo naše vasi in njenih ljudi, iz katerih smo zrasli tudi mi in nam ob tem ohraniti zdravo zavest ponosa do vsega, kar je naše in kar je za zdaj ostalo daleč onstran oceanov... Galjoti so gorenjska povest: v nji je zajel kmečko okolje in ga prikazuje realistično. Njegovo pripovedovanje teče gladko, preprosto, brez spuščanja v globlje duševne konflikte ali razpravljanja o silah, ki v vsakdanjem življenju nujno valovijo druga proti drugi... Povest je napeto pisana in se ponekod razvije v privlačno dramatičnost. Značaji so jasno slikani, Mauserjev jezik je klen in domač... Ta Mauserjeva knjiga se bo vredno pridružila svojim sestram na knjižni polici in bo v prijetno čtivo bralcem, ki ljubijo droben biserček z domačih tal..."

"Duhovno življenje" (september 1958) objavlja kritiko knjige Karla Mauserja "Jerčevi galjoti". Napisal jo je Slavko Srebrnič. Med drugim tudi pravi:

"Kar nam pisatelj pripoveduje, je pisano v krepkem, izrazitem in bogatem jeziku — kakor so krepke in značilne tudi osebe, ki jih srečujemo tudi v povesti... Povest beremo kot nekako zgodovino sveta in ljudi, ki jih ni več — a so predstavljeni tako izrazito, da ne dvomimo, da so res živeli. Knjiga bo našla svoj krog bralcev, ker je pisana sočno, dramatično in privlačno, čeprav ostane le v okviru ljudske povesti in jo temnišo mračne postavbe Jerča, Sebenaka in Aleša, ob katerih trpe tri žene mučenice, ki kot svete sužnje poginjavajo ob trmi in strasti krutih mož... Precej luči je pisatelj razlil čez mladi rod — vendar je knjiga dokaj črna in je njena največja cena pisateljeva tehnika in jezik. Metka Žirovnikova nam z malo črtami na platnicah izrazito prikaže Jerčev mlin, ob katerem dejanje vstane in usahne."

"Duhovno življenje" (september 1958) prinaša kritiko knjige Rude Jurčeca "Ljubljanski triptih". Napisal jo je Slavko Srebrnič. Iz nje posnemamo:

"...V opremi Milana Volovška, ki nam s svojo belo sivo črno risbo prikaže spomin Ljubljane, je pri Slovenski kulturni akciji izšla psihološka povest v treh delih — bolje bi bilo reči: trodelna zgodba ker se življenje treh oseb v tej knjigi tako prepleta, da je delitev v tri upravičena le toliko, da ima vsaka oseba svojo usodo, ki pa je neločljivo povezana z drugo in tretjo... Dasi nam pisatelj pripoveduje zgodbo ene duše za drugo, se razvzolja ves zaplet šele z zadnjo stranjo.

V sodobni literaturi je zelo priljubljena psihološka novela — čim globlja je, tem bolj vleče. Same zunanje zgodbe nas ne zanimajo, človek je razveden za globinami in zadnjimi nagibi zunanjih dejanj... Vsemu skuša ustreči Jurčec v svoji knjigi, kjer nam pripoveduje najprej zgodbo življenja Simone Pavlinove... v drugem delu beremo zgodbo komunistične aktivistke, ki je bolj odločna v svojih osebnih zadevah kot v nalogah partije. Zato pa pade

kot žrtev partije — a reši svojo osebnost in svojo dušo. Ne upa si streljati na škofa — zastrupi pa Simono, — v nemškem taborišču ne uniči od partijske linije oddaljujočega se duhovnika — gre pa v partijsko ječo. Janez Pavlin dela na zunaj vtis sredinca, pa iz globin njegove mladostne katoliške vzgoje po življenjski izkušnji, prevari in tragediji zmagujejo klice dobrega in dozori v jasnega moža.

Zabrisani robovi pisateljevega pripovedovanja napravljajo vtis impresionistične slike, seveda le v slogu in tehniki, dočim je ideja jasna, katoliška in postavi tako pisatelj, ki je pognal iz marijaniškega "Plamena" (kot Savinšek, Magajna, Pogačnik in deloma Javornik) katoliško delo nasproti skladovni-

ci marksističnih romanov Miška Kranjca, ki je v letu 1925/26 polnil strani "Plamena".

Včasih smo brali v knjigah Alje Rahmanove, kako partija v svoji tovarni kuje nove ljudi — zdaj se nam je ta tovarna približala in v Jurčevevi povesti lahko preišljujemo zgodbo duš, ki so ujete v partijske retorte, kjer trepetajo med Bogom in hudičem. Dasi riše knjiga temo okolja in zablode duš, prisveti vendar preko vseh senc rešilna luč milosti kot svetli stolpi na Volovškovi sliki. — Lahko rečemo, da so pri tej knjigi v lepem ravnovesju njena oprema, slog, vsebina in zato se more brez oklevanja zapisati, da je knjiga dobra."

K O N C E R T FRANCE GOLOB

Koncert France Golob bo v soboto, dne 27. septembra v dvorani na Charcas 1150, Capital, točno ob 18 uri. Vstopnice so na razpolago na Alvarado 350 (Ramos Mejía), v Slovenski hiši, Ramón Falcón (Capital), lahko pa jih naročite tudi na tel. št. 76-9160 in pri Tabor, tel. št. 31-4462.

Cene: loža v parterju (šest sedežev) 200.- pesov; parter (prve štiri vrste) 30.- pesov; parter (ostale vrste) 25.- pesov; balkonske lože (štirje sedeži) 100.- pesov; balkonski sedeži po 20.- in 15.- pesov.

kronika

— Slovenska kulturna akcija si šteje v čast, da more s podporo plemenitega mecena izdati kot izredno izdanje Avguštinov Enchiridion v slovenščini. Prevod je oskrbel pokojni prelat dr. Fr. ksaver Lukman. Rokopis je že v naših rokah in je pripravljen za tisk. "Glas" bo v prihodnji številki prinesel nekaj misli o pomenu prevoda in sicer izpod peresa g. Franceta Dolinarja.

— Slovenska Katoliška Akcija je založila knjiško: Dr. Alojzij Odar VEČNOST in ČAS, ki je izšla v njeni zbirki VZORI kot druga knjiga. Spise pokojnega prelata je iz revij zbral in uredil ter knjigi uvod napisal prof. dr. Ignacij Lenček. Spisi so razdeljeni v poglavja: Bog, Cerkev, Krščansko življenje, Dom in domovina, Baraga. Ob koncu je dodan pregled dr. Odarja. - Knjiško lahko naročite pri založnici ali kupite v Dušnopastirski pisarni, Ramón Falcón 4158.

— Na rednem letnem zasedanju Mednarodne begunske akademije v Parizu je bil za blagajnika izvoljen France Erjavec.

Naklada knjige LJUBLJANSKI TRIPTIH se manjša in bodo zlasti vezani izvodi kmalu razprodani. Kdor si še želi omisliti vezani izvod knjige, naj brž pohiti!

— Franca Golob, operna in koncertna pevka, je v soboto 23. avgusta priredila koncert v La Plata. Prireditelj je bila v okviru Biblioteca Musical Verdi, ki je izvedla ciklus: Zgodovina muzike. Njen večer je bil tretji tega cikla in je obsegal romantično glasbo. Spored je obsegal skladbe Beethovena, Liszta, Schuberta (Der Doppelgänger), Brahmsa (Auf dem Kirchhofe) in Schumann (Liederkreis, op. 39).

(Članek g. Fr. Dolinarja o prelatu Lukmanu je priobčlil "L'Osservatore Romano" - 31 Luglio 1958 - No. 176 - 29.841 - pag. 3, pod naslovom "Mons. Fran Ksaver Lukman".)

doma in po svetu

• Razstava slovenske gotike je bila v juliju v Celovcu na Koroškem. Dela so zajemala slovenske freske od 14. do 16. stoletja. Vsega je bilo v glavni dvorani in v stranskih sobanah 42 strokovnjaško izdelanih kopij fresk iz različnih cerkva na Slovenskem. Vodil in pripravil je razstavo direktor Narodne galerije v Ljubljani, dr. Karel Dobida.

• Mednarodni filmski festival je bil v Karlovi Varyh na Češkem, od 12. do 27. julija. Udeležilo se ga je 42 držav. Italija je pokazala film "Dolga sinja cesta", ki je italijansko slovenska produkcija.

• Mednarodni esperantski kongres je bil v Palermu v dneh od 23. do 27. avgusta. Udeležili so se ga tudi zastopniki iz Jugoslavije.

• Nova slovenska drama je bila uprizorjena na prosvetnem taboru v Opčinah pri Trstu. Delo je "Jugunda - bela gospa devinska" in ga je napisal Slavko Rebec, na oder postavil in režiral pa ga je prof. Jože Peterlin. Avtor je v delu tudi sam nastopil.

• Vsem slovenskim zamejskim akademikom je objavila vabilo 24. julija Ameriška domovina, za sodelovanje pri Slovenskem visokošolskem zborniku, ki bo izšel letos v jeseni in ga urejmeta Edi Gobec in Branko Pistivšek. Naslov za prijavo: Edi Gobec, 86 E. 11 Avenue, Columbia, Ohio - USA.

Novi zvezek revije

M E D D O B J E

je izredno pester in vzbuja veliko
z a n i m a n j e

Sodelujejo: pesniki: Truhlar, Kos, Papež; pisatelji: Rudolfova, Jeras; esejisti: Lenček, Kraljeva, Jurčec, Simčič, Jevnikar, Vodeb;

kritiki: Marolt, Dolinar, Rakovec, Komar.

Revijo izdaja Slovenska kulturna akcija in urejmeta Zorko Simčič in Ruda Jurčec.

Cena zvezku 40.— pesov.